Mort ca Lazăr, sau ca fiul risipitor?

Alege Dumnezeu să te mântuiască necondiţionat, sau este o condiţie pusă pentru a fi mântuiţi?
Alegerea Lui Dumnezeu să ne mântuiască nu este bazată pe moralitatea noastră, sau pe faptele noastre bune sau rele, dar este condiţionată de credinţă, de mărturisirea smerită a faptelor rele, şi de punerea încrederii în bunătatea Lui Hristos.

Calviniştii concluzionează greşit că alegerea Lui Dumnezeu să ne mântuiască nu este condiţionată de credinţă, pentru că credinţa însăşi este o faptă bună, omenirea întreaga fiind născută incapabil moral de a răspunde mesajului clar al Evangheliei.

Păstorul calvinist, John Piper spune că Dumnezeu alege pe cine să mântuiască. Nu se pune nici o condiţie omului pentru a fi mântuit de Dumnezeu. Omul este mort în greşeli şi în păcate. Deci nu este pusă nici o condiţie pe care omul să o îndeplinească înainte de a fi mântuit, pentru că omul este mort.

Calvinismul concluzionează greşit că a fi mort spiritual – este egal cu a fi incapabil moral să răspundem chiar şi adevărului Lui Dumnezeu.

***Exemplul cu Lazăr**:
Spun ei:"suntem morţi ca Lazăr şi nu putem face nimic, până nu ne aduce El la viaţă". Totuşi dacă analizăm învierea lui Lazăr mai îndeaproape, descoperim un adevăr care sare în ochi faţă de concluzia calvinistă. Ioan 11:14,15.
De ce ar spune Isus:"şi Mă bucur că nu am fost acolo, pentru ca voi să credeţi?"
Cum se împacă această afirmaţie cu doctrina calvinistă a harului irezistibil?
Dacă harul irezistibil cauzează credinţa, atunci ce rost mai are miracolul învierii cu scopul de a-i face să creadă?
Biblia nu foloseşte nicăieri moartea sau învierea lui Lazăr ca pe un exemplu de mântuire a individului.

Exemplul fiului risipitor:
Exemplul morţii în NT. înseamnă separare de Dumnezeu din cauza răzvrătirii noastre. Exemplul este dat în pilda fiului risipitor care a fost separat de Tatăl lui din cauza răzvrătirii sale. Tatăl concluzionează la venirea fiului acasă că :"acest fiu al meu era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit". Luca 15:24.
Moartea în acest caz se înţelege „pierdut, sau separat" din pricina rebeliunii, şi nu o lipsă de capacitate morală de a răspunde şi de a se întoarce umil acasă.

Apocalipsa 3:1,2. Hristos vorbeşte bisericii din Sardes.
Şi aici moartea nu este o incapacitate morală de a răspunde Lui Dumnezeu, ci biserica era separată de Tatăl din pricina răzvrătirii lor.
Cercetaţi Scripturile voastre şi veţi vedea că nici măcar odată aceasta nu învaţă că „moartea" înseamnă o incapacitate morală de a răspunde adevărului dătător de viaţă al Lui Dumnezeu.

*Ap.Pavel spune referindu-se la creştini, că ei sunt morţi *faţă de* păcat, dar asta nu înseamnă că sunt incapabili de a păcătui, ci că sunt separaţi *de păcat*, la fel cum altă dată păcatul îi despărţea *de* Tatăl.

Calviniştii greşesc amestecând credinţa cu faptele bune. Spun ei, noi nu suntem mântuiţi prin fapte bune, adică prin credinţa noastră, deci dacă afirmăm că trebuie să credem, aceasta ar fi o faptă bună.

*Imaginea frânghiei: să ne imaginăm că mântuirea prin fapte ar fi ca şi cum ar trebui să ne căţărăm pe o frânghie înaltă care duce în veşnicie, dar Altcineva ar veni la noi şi ne-ar spune că nu putem singuri să ajungem la cer în felul acesta. Atunci noi lăsăm frânghia la o parte şi acceptăm ceea ce ni s-a spus mai nou, şi anume că Hristos ne poate purta în veşnicie.
Ei, faptul că noi am lăsat frânghia la o parte înseamnă „fapte bune", şi deci nu noi trebuie să lăsăm frânghia la o parte, ci Dumnezeu.

Ce nu pot înţelege calviniştii este că :"Mărturisirea plină de smerenie că nu merit mântuirea, nu este un merit în mântuire"!

Nu suntem mântuiţi prin neprihănirea noastră, nici măcar prin credinţa noastră în sine, ci suntem mântuiţi prin neprihănirea Lui Hristos, prin Harul Lui Dumnezeu, oferit tuturor celor ce cred.
Deci Vestea Bună a Evangheliei este că mântuirea noastră nu este aşezată pe faptele noastre bune, sau pe abilitatea noastră de a ne căţăra pe acea frânghie până la cer, dar este condiţionată pe credinţa în Hristos, permiţându-I Lui să ne care sus în cer.